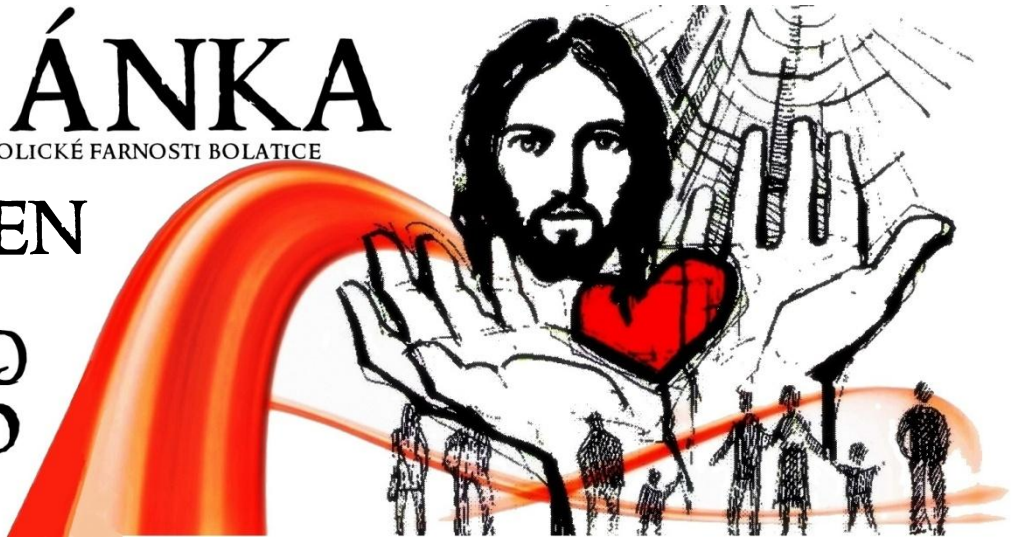
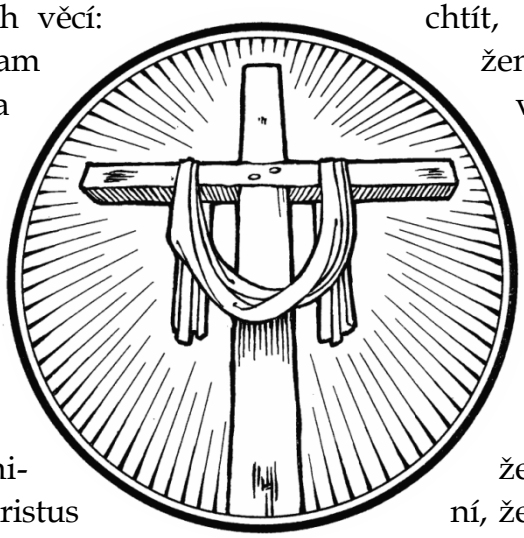
STUDÁNKA
ČASOPIS ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI BOLATICE
DUBEN
2016

Ježíš porazil smrt!

Vím, že máme hodně práce. Máme tolik povinností, tolik toho, co ještě musíme udělat, na co všechno musíme pamatovat. Svět kolem nás se rychle mění a vynucuje si na nás další a další práci. Možná to dělá proto, abychom neměli čas se zastavit, protože člověk, který se zastaví a udělá si čas, se začíná více zajímat o krásu kolem sebe, lépe vnímá složitější témata a má mnohem větší zájem o věci hluboké a duchovní. Klade si dokonce otázky týkající se základních věcí: Kdo jsem? Odkud jsem a kam směřuji? Co je vlastně život a co je smrt? Smrt sama o sobě je hrůzostrašná. Ten, kdo ji pochopí, však lépe porozumí tomu, co pro nás Ježíš udělal svým váním a zmrtvýchvstáním.

Ježíš porazil smrt. Běžně je smrt koncem, je zničením, zmizením, vyhlazením, ale Kristus smrt porazil. Svatý Pavel píše: Smrti, kde je tvé vítězství? Kde je tvá zbraň? Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil!

Bůh porazil smrt, porazil ji v každém ohledu. Porazil smrt, která byla v nás. Když ji porazil, porazil také vše, co k ní vede. Porazil v nás pýchu, lakomství, závist, hněv, smilstvo, nestřídmost a lenost. To všechno už nad námi nemá moc. To neznamená, že už nejsou. Jsou, ale nemají nad námi moc. Mají ji jen tehdy, když jim my sami tuto moc dáváme. Ježíš nám daroval vše potřebné k pokoření všeho, co vede ke smrti. Nikdo z nás už nemůže říci, že na něj Bůh mněl. Nikdo z nás nemůže říci, že jeho bost, problém a nemohoucnost jsou silnější než on sám. V Kristu máme skutečnou moc zničit všechny překážky a nesnáze. V Kristu chtít, znamená moct. To vše je ženo v Kristově Zmrtvýchvstání. Dle učení Církve je Zmrtvýchvstání přechodem ze smrti (spolu s duší a tělem) do jiného života mimo prostor a čas.

Svatý Pavel píše: Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. První znamená, že to není jediné ní, že budou další. To znamená, že Ježíšovo Zmrtvýchvstání otevírá pro věka přístup k životu věčnému.

Proto nemějme strach, nebuďme smutní a malomyslní. Máme nezvratné důvody k radosti a nazírání budoucnosti s důvěrou. Budoucnost totiž patří Kristu a všem, kdo do něj vkládají svou naději.

o. Lesław Mazurowski

Kniha Daniel

Kniha Daniel vznikla v době „helenizace“ židovského národa, tedy někdy v polovině 2. stol. před Kristem, a je nejmladší starozákonní knihou. Byla napsána hebrejsky a aramejsky a patří do apokalyptické literatury, která se pomocí obrazů a symbolů snaží vysvětlit problémy současnosti a tajemství budoucnosti.

Daniel je starozákonní prorok, kterému je přisuzováno autorství knihy Daniel. Byl to judský Izraelita šlechtického původu, kterého spolu s většinou dalších vlivných Izraelitů odvlekl do Babylonie král Nebúkadnesar. Zde byl pro svou tělesnou zdatnost a inteligenci nejprve přidělen na královský dvůr, kde přijal jméno Beltšasar. Tam byl se svými druhy tři roky vzděláván a vychováván nejspíš pro funkci tlumočníka nebo královského vyslance. Podobně jako Josef Egyptský měl dar vykládat sny, čímž se stal známým, když jako jediný vyložil sen krále Nebukádnesara. Rozluštil záhadný nápis na zdi, kterým předpověděl smrt panovníka a pád říše. Poté, co Babylonii získali Médové, stal se Daniel jedním ze tří říšských vládců určených králem Darjaševem (Dan 6,1–3). Zázračně přežil úklady, které proti němu spřádali jeho nepřátelé (např. odsouzení za bezbožectví vůči Draku, který byl symbolem boha Béla, nebo odsouzení k vhození do lví jámy za dodržování židovských zvyklostí, což bylo těžké provinění proti místnímu kultu a králi). Významného postavení dosáhl za perského krále Kýra, jenž jej někdy kolem roku 550 před Kristem ustanovil svým kancléřem. Kromě významného teologického nadání a důvtipu, které uplatnil v boji proti nepřátelům židovské víry, měl Daniel také několik vidění posledních věcí. Daniel viděl ve snu čtyři šelmy (kap. 7), které představuji čtyři říše. Nejkrutější vláda je popsána u čtvrtého zvířete, které bude jako ty předchozí vyhubeno a zahlazeno. Tyto mocnosti světa budou přemoženy a jejich vláda bude předána Synu Nejvyššího.

Přečtěme si dvě vyprávění v Dan 3,1–30 a 6,1–28 a zkusme si zodpovědět, co představují Nabúkadnesar a Dareios? Přečtěme si také Dan 12,1–4 a zkusme odpovědět, v co smíme doufat?

V kapitolách 1–4 vystupuje král Nebukádnesar, který je charakterizován jako typický despota – jeho slovo je zákon a neexistuje žádná institucní kontrola jeho moci – král je živý zákon. Nikdo nemá právo ho opravovat, napomínat. V Izraeli tomu bylo jinak, pro krále zákon existoval. Babylónský král Nebúkadnésar je negativním protikladem perského krále Dareiose. První zmiňovaný je hlavním nepřítelem Izraele, který ničí Boží chrám a odvádí obyvatele Judska do exilu. Naopak král Dareios po nalezení svitku krále Kýra podporuje a žehná stavbě a dokončení nového Chrámu na místě původního, zničeného Nebúkadnesarem. Nebúkadnesar, známý panovník a proslulý stavitel Babylona, se zabýval otázkami týkajícími se budoucnosti. Přemýšlel zvláště o tom, co se stane s jeho říší a co bude po ní. Proto mu Bůh zjevil ve snu, co se stane v budoucnosti. Prorok Daniel vypráví, že Bůh ukázal babylonskému králi Nebúkadnesarovi (vládl v letech 605–562 př. Kr.) budoucnost světa, tedy to, co se mělo odehrát od jeho doby až do konce času.

V samotném závěru Danielova proroctví (v 12. kapitole) se dočteme, že my křesťané můžeme doufat, a pokud vytrváme a budeme žít životem spravedlivých, máme naději na život věčný a na vzkříšení. Je jen na nás, jak se necháme vést Božím slovem a nakolik necháme do našich životů vstoupit Hospodina. Jsme ochotni se nechat vést?

S přáním nechat se vést Bohem Andrea Pavlíková

Svědectví neměnné víry

Obětní povaha mše, slavnostně prohlášená tridentským koncilem ve shodě s všeobecnou církevní tradicí, byla opět potvrzena tímto významným výrokem II. vatikánského koncilu týkajícího se mše: „**Náš Spasitel při poslední večeři ustanovil eucharistickou oběť svého Těla a Krve, aby tak po všechny časy, dokud nepřijde, zachoval v trvání oběť kříže a své milované Snoubence církvi zanechal památku na svou smrt a na své vzkříšení.“**

Co koncil učí, to bez ustání vyjadřují mešní texty. Nauka stručně vyjádřená už ve starobylém, tzv. Leoniánském sakramentáři výrokem: „Kdykoli se slaví památka této oběti, koná se dílo naší spásy“, je vhodně a důkladně vysvětlena v eucharistických modlitbách. Při anamnézi se obrací kněz i jménem všeho lidu k Bohu, vzdává mu díky, přináší oběť církve i jeho obětovaného Syna, zemřelého, abychom byli smířeni s Bohem, a modlí se, aby Kristovo Tělo a jeho Krev byly obětí, ve které má Bůh zalíbení a celý svět spásu.

I v novém misálu odpovídá řád modlitby církve řádu její víry. Tento řád nám stále připomíná, že oběť na kříži a její svátostné zpřítomňování ve mši svaté je jedna a táž oběť, jen způsob obětování se liší. Tuto oběť ustanovil Kristus Pán při poslední večeři. Apoštolům pak přikázal, aby ji konali na jeho památku. **Proto mše je zároveň obětí chvály i díkůvzdání, smíru a zadostiučinění**.

Také podivuhodné tajemství skutečné přítomnosti Páně pod eucharistickými způsobami se prohlašuje při slavení mše nejen slovy proměňování, jimiž se přepodstatněním stává Kristus přítomným, nýbrž i projevem a vzdáváním nejvyšší úcty a klaněním, jak se to v eucharistické liturgii uskutečňuje. Z téhož důvodu se vybízí křesťanský lid, aby uctíval klaněním tuto podivuhodnou svátost obzvláště na Zelený čtvrtek a o slavnosti Těla a Krve Páně.

Povahu služby svátostného kněžství, vlastní biskupovi a knězi (právě oni ve jménu Kristově přinášejí oběť a předsedají shromáždění svatého lidu), objasňuje nyní sám obřad čelným místem a úlohou kněze při bohoslužbě. Náplň této služby je patrná a zřetelně a obšírně se objasňuje v prefaci mše při svěcení olejů na Zelený čtvrtek, v den, kdy si připomínáme ustanovení kněžství. V ní se vysvětluje udělování kněžské moci, předávané vkládáním rukou, a tato moc ze svěcení, jež je pokračováním moci Krista, nejvyššího Velekněze Nového zákona, je tu popsána uvedením jednotlivých služeb.

Tato povaha kněžské služby staví do správného světla i významné královské kněžství věřících, jejichž duchovní oběť se dokonává a naplňuje službou kněží ve spojení s obětí Krista, jediného prostředníka. Slavení eucharistie je úkonem celé církve – v ní koná každý všechno to a pouze to, co mu přísluší, podle stupně, jaký zaujímá v lidu Božím. Tak se stává, že se více zdůrazňuje to, čemu se během staletí někdy nevěnovala dostatečná pozornost. Neboť tento lid je lid Boží, získaný Kristovou krví, Pánem shromážděný, jeho slovem živený; je to lid povolaný k tomu, aby přednášel Bohu prosby celé lidské rodiny; lid, který v Kristu vzdává díky za tajemství spásy tím, že přináší jeho oběť; lid, který se přijímáním Těla a Krve Kristovy sjednocuje. Tento lid, ač je svatý už svým původem, neustále roste ve svatosti vědomou, činnou a plodnou účastí na eucharistickém tajemství.

Všeobecné pokyny k římskému misálu (Editio typica tertia 2002)

Za společenství podávajících svaté přijímání Michal Ballarin

Těšit zarmoucené

Lidem je třeba povzbuzení. Jejich přirozené síly mají být posilovány, ne oslabovány. Místo stálého mluvení o jejich chybách, mluvte o jejich ctnostech. Snažte se jim stavět před oči jejich lepší já, jejich skutečné já, které se nebojí odvahy a činu a zvítězí. Je-li člověk laskavý a úslužný, budou jeho sousedé zanedlouho také takoví. Ale jestliže se mračí, hubuje a kritizuje – jeho sousedé mu oplatí jeho škaredění škareděním, a to i s úroky. Hledáte-li zlé, očekáváte-li je, dostane se vám ho. Jste-li plně přesvědčeni, že najdete dobro – najdete je.

(E. H. Porterová – Pollyanna)

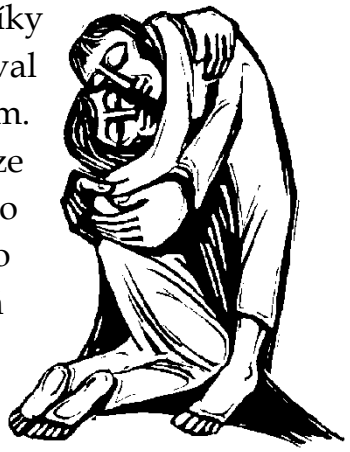
Zarmoucení a nešťastní lidé jsou ti, které něco trápí. Zármutek mohou způsobit těžkosti, s nimiž se setkáváme v životě. Mezi takové zlé události patří třeba smrt někoho blízkého, nevyléčitelná nemoc i rozchod s někým, na kom mně záleží (životní partner, potomek, kamarád, blízký příbuzný, který spáchá zločin, syn, z něhož se stává narkoman).

Ale starosti nám dělají třeba dluhy, finanční problémy, jednání sousedů či spolupracovníků a jiné problémy v mezilidských vztazích. Smutek na nás přichází také tehdy, když sami stárneme a jsme vážně nemocní, když jsme osamoceni a málokdo si na nás vzpomene.

Silný bývá **zármutek, když se stane něco zlého zcela nečekaně.** Takové tragické události se dějí často. Protože se však týkají jen určité skupiny lidí, ostatní se sice zachvějí, ale brzy se vrátí k obvyklým myšlenkám. Vlakové neštěstí, oběti šílených střelců, ale i automobilová nehoda zasáhne rodinu a přátele. Je třeba utěšovat pozůstalé a vrátit zarmouceným naději, aby nepropadli zoufalství, v němž by mohli reagovat nesprávně např. sáhnout si na život.

Velkým nebezpečím je sebelítost. Zde je důležitá pomoc přátel, aby vytáhli sklíčeného „z jámy", tzn. z hluboké deprese a dodali mu sílu k zápasu. Někdy je potřeba také vyhledat pomoc odborníka – psychologa, psychiatra. Není třeba se za to stydět. Pro nás věřící je ale důležité, že víme o Bohu, máme velkou výhodu, když na nás dolehne neštěstí, když přijde utrpení. Víme, že **se můžeme obrátit k Bohu o pomoc.** Viz utrpení Joba a jeho pomyšlení na Hospodina: „Já vím, že můj Vykupitel je živ." (Job 19,25)

Skutek duchovního milosrdenství „těšit zarmoucené" v sobě obsahuje i hlásání víry v Boha a hlásání evangelia. Věřící člověk žijící v „slzavém údolí" ví, že tento život je jakýmsi provizoriem, kde se máme osvědčit jako ti, kdo svou naději vložili v Hospodina. A tak ačkoli zde trpíme a cítíme různé ztráty, víme, že to nejkrásnější, co je nám slíbeno, je před námi – Boží království. Ježíš v Janově evangeliu říká: **„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. (…) Jdu, abych vám připravil místo.** (Jan 14,1–2) Tak nám v trápení pomáhá pomyšlení na budoucnost, neboť utrpení tohoto času není nic ve srovnání s budoucí slávou. Je jakousi svatou povinností, aby ten, kdo je díky své víře silnější, dodával útěchu těm slabým. Z mnoha příkladů lze vzpomenout na svatého Maxmiliána Kolbeho, o kterém se nám dostává svědectví, že když byl s dalšími vězni uzavřen v bunkru smrti

v koncentračním táboře Osvětim, ozývaly se z toho temného místa zpěvy a modlitby. Kolbe tak povzbuzoval odsouzence na smrt, aby vložili svou naději v Pána a připravili se na setkání s ním. Podobnou naději chtěl jistě dát zděšeným mužům v Lidicích jejich farář P. Josef Štemberka, když s nimi zůstal a přijal stejný úděl jako oni.

Zarmoucení a sklíčení lidé po útěše touží. Potřebují ji. Proto i Pán Ježíš těší apoštoly a slibuje jim, že je nenechá jako sirotky, ale pošle jim Utěšitele Ducha Svatého. Jen víra ve Spasitele může zachránit toho, kdo propadá malomyslnosti a zoufalství. Proto by pro nás měly být zpovědnice místem, kde nacházíme útěchu v setkání s Božím milosrdenstvím. Tak jako do zpovědnice vstupujeme se zármutkem hříšníka, máme ji opouštět s radostí toho, komu Bůh odpustil tak, že došlo ke smíření. Zde platí Ježíšův příslib, že zármutek se obrátí v radost.

Kromě útěchy, která člověka pozvedá a posiluje, máme i falešné utěšování, které zarmoucenému nepomůže, ale uškodí.

Člověka v zármutku může na chvíli utěšit nějaká náhražka, např. alkohol, drogy, parta s nedobrým zaměřením na jiná světská lákadla. Takto člověk padá níž a níž a opouští prostor, v němž je člověk přitahován, byť někdy už jen velmi slabě, k Bohu, a přechází tam, kde se člověka zmocňují temné síly.

Pak tu je také zármutek, že jsme hříšníci, že jsme promarnili mnoho času, který jsme mohli lépe využít, že jsme druhým ublížili.

Věděli jste?

•Věděli jste o tom, že blízkost někoho druhého může uzdravit, rozstonat, zabít či oživit?

•Věděli jste o tom, že blízkost někoho druhého může probudit v člověku dobro i zlo, smutek i radost?

•Věděli jste o tom, že nepřítomnost někoho druhého může znamenat umírání, že příchod někoho druhého vrací život?

•Věděli jste o tom, že hlas někoho druhého vrací sluch člověku, který byl ke všemu hluchý?

•Věděli jste o tom, že slovo nebo skutek někoho druhého může vrátit zrak člověku, který byl ke všemu slepý, který už neviděl smysl v tomto světě ani ve svém životě?

•Věděli jste o tom, že mít pro druhého čas je víc než léky, někdy víc než geniální operace?

•Věděli jste o tom, že naslouchání dělá zázraky, že zájem o dobro druhého přináší úroky, že závdavek důvěry se nám stokrát vrátí?

•Věděli jste i o tom, že cesta od vědění přes mluvení ke konání je dlouhá jako cesta mezi planetami?

•Věděli jste o tom všem?

(Wilhelm Wilms)

Za společenství seniorů La vie Montante Magda Jurášková

Osobní kříž

Práce/škola, domov, volnočasové aktivity. Tohle je v hrubém obrazu život většiny z nás. A přesto je každý život jiný.

Důvěrně známé trasy v životě lemují opěrné body, o kterých si často myslíme, že jsou pevné a stálé a že se nemohou zbortit. Omyl. Díky změnám se pak dostáváme na nové křižovatky a jsme postaveni novým směrem.

Již víme, že největší změny přicházejí tehdy, když si myslíme, že se věci nezmění a že každou krizi lze ustát a překonat. Jenže každá krize je individuální a nelze napasovat na tu novou dříve nabyté zkušenosti. A to ani v případě, že se krize velmi podobají. Neexistuje žádný univerzální klíč, který by vše vyřešil ihned. Rádi bychom jej však měli.

Není to tak dávno, co jsem zaslechl, že:

ŽIVOT NENÍ TO, CO CHCEME, ALE TO, CO MÁME.

ČASTO MUSÍME OPUSTIT ŽIVOT, O KTERÉM SNÍME, ABYCHOM MOHLI PŘIJMOUT ŽIVOT,

KTERÝ JE PRO NÁS PŘIPRAVEN.

Není nic jednoduchého připustit si náš životní kříž a přijmout něco, o čem jsme se až doposud tvářili, že vlastně není. To, že zavíráme před něčím oči, neznamená, že až je znova otevřeme, už tam to „něco" nebude. I když se do života postavila zátěž, nemusí to nutně znamenat katastrofu. Pokud najdeme sílu a učiníme kroky proti nepřízni a ty ji neporazí, nemusí to nutně znamenat pocit prohry. I podniknutí malého kroku, který nezmění daný stav věci, může vést k našemu vnitřnímu uspokojení, protože jsme se hned nevzdali.

Žít s vědomím, že někdo má něco, co nám bylo, je a bude odepřeno, je náročné, ne však nemožné. Na chvíli si můžeme dovolit sebelítost, utápět se a trýznit se. Ale jen opravdu na chvíli. Pak je opět čas s e otřepat, přijmout situaci a jít dále.

V životě se střídají období růstu, období pádu, období smutku, období obyčejné radosti, období hledání, období bádání, období loučení, období shledání. I při všech krizích, které jsme zažili, zažíváme nebo zažijeme, se totiž vždy objeví někdo, kdo je ochoten nám podat pomocnou ruku.

Farník z Bolatic

Diecézní setkání MM v Ostravě-Zábřehu

V sobotu 27. února se v Ostravě-Zábřehu uskutečnilo druhé diecézní setkání hnutí Modlitby matek. Letošní setkání neslo název „Radujme se z mateřství".

Po modlitbě růžence začala v 15 hodin mše svatá, kterou celebroval o. Šebestián Svrčina. Při jeho poutavém kázání o milosrdném Otci a marnotratném synu nám vysvětlil, jakou optikou se na nás Bůh v tomto příběhu dívá. Neodsuzuje, nekritizuje, nevyčítá, naopak miluje a objímá svého syna a raduje se z jeho návratu domů.

To nám má ukázat, jak máme i my být zanícené ohněm lásky k naším blízkým, i když od nich někdy zažijeme zklamání. Nemáme trvat na svém hněvu, ale mít zálibu v milosrdenství. Protože větší potíže činí prožívání problému než problém samotný. Jediným úkolem nejen nás matek, ale i všech ostatních, je **mít důvěru v Boha**, protože od Boha můžeme dostávat jen tehdy, když mu **plně důvěřujeme.**

Během přímluv předávaly dvojice žen z jednotlivých farností o. Šebestiánovi šátky různých barev, které symbolizovaly odevzdání. Přimlouvaly jsme se za Svatého otce, za uzdravení našeho otce biskupa, za uprchlíky, za nenarozené děti, za naše společenství MM i za vedení našich koordinátorek Duchem svatým.

Po mši svaté prošla diecézní koordinátorka Kateřina Kučerková všechny modlitby uvedené v brožurce a upozornila nás, abychom neměnily pravidla tohoto hnutí, která byla dána zakladatelkou této komunity Veronikou Williams z Anglie před 20 lety.

Promluvu naší diecézní koordinátorky doplňovala celonárodní koordinátorka Markéta Klímová, která nás také vybízela k ostražitosti v našich společenstvích, protože se někdy může stát, že do společenství může pronikat Zlo skrze nějakou maminku, která to ani netuší. Obě nás také vybízely k opatrnosti, aby se naše společenství nestalo diskusním setkáním, ale abychom se především modlily za své děti a měly vzájemnou důvěru.

Následovala společná modlitba podle brožurky MM a na závěr jsme symbolicky svěřily do Boží ochrany naše děti a příbuzné, když jsme papírová kolečka s jejich jmény odevzdaly do připravených košíčků před Nejsvětější svátosti oltářní.

Nakonec jsme byly pozvány na malé občerstvení do společenského sálu v suterénu kostela. Byla zde také možnost zakoupení knížky, brožůrky nebo DVD modliteb matek. Večer jsme odjížděly domů naplněny důvěrou, že nás Bůh miluje, takové jaké jsme.

Za zúčastněné Regina Fojtíková

SDM Krakov 2016

Světové dny mládeže se konají od 25. do 31. července, je však možné se zúčastnit i Dní v diecézi, které se začnou ještě o pět dní dříve, tedy 20. července. Motto letošního setkání zní: **„Blahoslavení MILOSRDNÍ, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7)**

U vzniku setkání mladých lidí s papežem stál polský rodák, krakovský arcibiskup a nezapomenutelný papež Jan Pavel II. Blízkost světce Jana Pavla II. i místa konání nabízí příležitost, aby se tohoto setkání zúčastnilo velké množství mladých lidí z naší země.

Přihlášky na setkání společně s podrobnějšími informacemi o programu, ceně, stravě, pojištění i dopravě jsou dostupné na adrese: https://signaly.bluepro.cz/krakov/index.php . Pokud budete mít vážný zájem se setkání zúčastnit, kontaktujte co nejdříve o. Leslawa, do konce dubna platí pro účastníky zvýhodněná cena. Světové dny mládeže jsou jedinečnou příležitostí setkat se s mladými lidmi z celého světa za přítomnosti Svatého otce Františka a nabízejí řadu neopakovatelných prožitků i zážitků.

Příprava na udílení svátosti biřmování

Postní doba nebyla v naší farnosti spojena pouze s přípravou na velikonoční svátky, kdy Bůh ukázal, že člověka miluje až do krajnosti, ale také se zahájením přípravy na přijetí svátosti biřmování. Příprava biřmovanců probíhá dvakrát v měsíci – v kostele formou přednášky otce Leslawa a na faře praktickou činností ve skupinkách.

Slovo biřmování pochází z lat. *confirmatio*, to znamená utvrzení. Jedná se o jednu ze sedmi svátostí udělovanou Církví. Jde o zvláštní vylití Ducha svatého, naplnění Jeho silou a rozmnožení Jeho darů. Dojde k prohloubení křestní milosti a člověk je pevněji spojen s Kristem. Nestydí se za Kristovo jméno a Jeho kříž, stejně jako se Kristus nestyděl vzít na sebe naše hříchy a obětovat za naši spásu svůj život. Vždyť nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. (J 15, 13)

Drazí farníci, prosíme vás o modlitby za těchto takřka 30 mladých lidí, kteří se chystají k přijetí milosti svátosti biřmování. Prosme o to, aby je Bůh zahrnul štědrostí svého milosrdenství, aby je otevřel na rozvíjení darů Ducha svatého, které přijmou, a vštěpil jim do srdce víru živou – takovou, která žízní a lační po životě v Boží blízkosti.

Termíny přípravy na biřmování budou zveřejňovány ve Studánce a ve farních ohláškách. Samotní biřmovanci jsou rovněž před každou schůzkou informováni elektronickou cestou.

Termíny schůzek v následujícím období:

S o. Leslawem v kostele	19:00	pátek 1. 4. a 22. 4.
Ve skupinkách na faře	19:00	čtvrtek 7. 4. / pátek 8. 4. a čtvrtek 5. 5. / pátek 6. 5.

Pavlína Řehánková

Proč skrze kříž?

Ježíš Kristus vstal z mrtvých!
Všude zní výsostné aleluja.

Tak proč ještě mluvit o kříži nyní po Velikonocích?

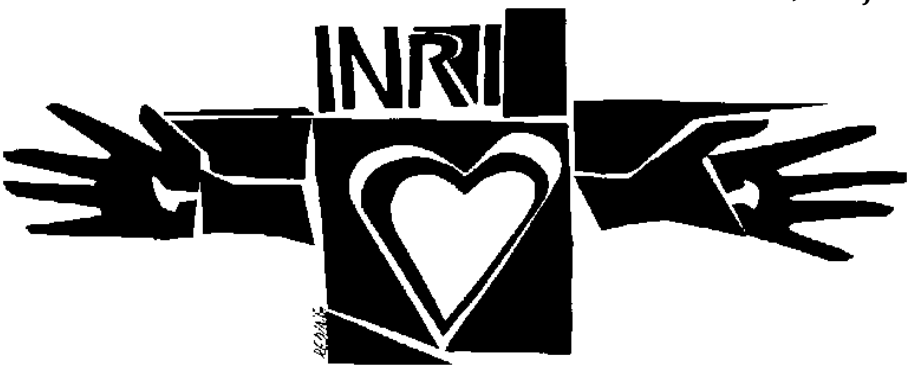
Tak předně si musíme položit otázky: Věřím tomu, že Ježíš Kristus opravdu vstal z mrtvých? Věřím tomu, že zemřel kvůli mně a pro mě vstal? Nebo jsem prožil jen další (bezduché) Velikonoce jako připomínku na nějakou tradici? Nesu si v srdci živého Krista a skutečnou radost ze Vzkříšení? Nebo dále pokračuji v mrtvé víře živých a jsem rád, že posmutnělá postní doba a Velikonoce jsou už za námi?

Proč tyto provokující otázky? Přinejmenším proto, abychom se nad nimi alespoň chvíli zamysleli. Právě teď po Velikonocích. Pojďme v našem zamyšlení o kousek dál. Zastavme se a zkusme v tichosti a nejvyšší upřímnosti k sobě samému popřemýšlet nad některými myšlenkami, které pramení z mnoha praktických oblastí našeho života.

Člověk je tak tvrdý ve své neschopnosti přijmout lásku Boží, že potřebuje mít kříž jako znak lásky. Jak bych na vše pohlížel, kdyby v dějinách spásy žádný kříž nebyl? Kdyby Ježíš vystoupil k svému Otci bez jakékoli oběti za mne? Jak by se s tím vypořá-

dala ta část mého srdce, v níž ještě stále přebývá tvrdost?

Člověk ukřižováním Ježíše hřích absolutizoval do nejvyšší možné míry. Ježíš na něj odpověděl absolutní milostí. Jsem zachráněn z pouhé milosti! Stačí přijmout a poděkovat. Bůh přišel na svět z lásky k člověku a svět ani člověk ho nepřijal. Ba naopak – mnohým byl na obtíž, protože narušoval to jejich „jisté a zasloužené". Nevím, jak bych se zachoval já, kdyby Ježíš žil v dnešní době. V očích mnohých to byl rebel, „rozvraceč zažitého". Šel bych za ním? Nebo bych zůstal v davu, protože v něm jsem skrytý a nemohu nic pokazit? Mám odvahu se postavit za někoho, kdo byl nespravedlivě nařčen, obviněn, kdo zůstal sám a osamocen, nebo sklopím hlavu a dělám, že se mě to netýká? Náš postoj je nejednou pro izolovaného člověka horší než situace sama.

Ježíš na hřích odpověděl absolutní milostí, kterou jsem zachráněn. Stačí tuto skutečnost prostince přijmout a být za ni vděčný. Proč s tím mám často problém? Copak si musím všechno v životě něčím koupit, nějak odčinit, někomu něco vrátit? Jistěže nemusím. Ovšem je tady moje pýcha, mé úzkosti, strachy a životní zkušenosti, že darované mi někdo časem vytkne nebo bude chtít po mně protislužbu. Pokud ale toto cítím v souvislosti s Ježíšem, pak můj vztah s Ním má mnohé mezery, které jsou zdrojem různých pochybností. Pak bych si měl položit otázky: Důvěřuji Mu? Chápu podstatu Jeho, lidským rozumem nepochopitelného, milosrdenství? Kdy mne čím zklamal? Zradil? Nedodržel, co slíbil?

Kříž je rovněž znamením toho, že člověk je schopen zničit i Boha. Zničit toho, který ho nejvíce miluje. To je lidská zvrácenost – postavit se proti lásce. Tomu, kdo chce jeho dobro, vyrve srdce z těla. To dokáže člověk! Jakou trpělivost má Bůh se mnou! A jakou trpělivost mám já se svým bližním, zvláště s tím, který mi opakovaně působí bolest? Nejvíce ubližuji těm, které mám rád. Vím, že v každém člověku je třeba hledat Ježíše. Poněvadž tuto skutečnost opomíjím, nebo je pro mne příliš těžké ji přijmout, protože neodpouštím, nemažu viny, nesvěřuji druhé lidi do Ježíšova srdce, pod ochranný plášť Matky Boží, nemodlím se za ně, nepřeji jim dobro, ale naopak si vedu vnitřní kartotéku těch, kdo mi kdy a jakým způsobem ublížili, proto trpím, proto mám problémy ve vztazích, proto cítím nepokoj. To dokážu já, člověk!

Co je to nést kříž? Je to přijmout skutečnost, že jsem hříšník, který je schopen jakéhokoli hříchu. Je to i nechtít si vystačit sám a denně prosit o odpuštění. Je to i přijmout tajemství odevzdání, že ne vždy budu rozumět tomu, co Bůh v mém životě koná, a přesto budu stále znovu říkat: „Pane, tady mne máš. Skrze mne čiň své dílo." Nést kříž je dát přednost evangeliu před myšlenkami, názory a postoji světa. Je to pokora, ve které člověk přijme kříž jako normu svého života. Nést kříž je nést v srdci nespojitelné – lásku k Bohu a člověku. Člověk, který následuje Krista, trpí touto rozpolceností. Stále zápasí, kolik času věnovat Bohu a kolik člověku, kolik modlitbě a kolik práci a zábavě. Nést kříž je přijmout toto napětí, tento tlak. Přijmout kříž znamená přijmout Boha takového, jaký je. Nesu kříž, nebo jsem ho někde odhodil? Dávám přednost Bohu, nebo světu? Mám čas pro Boha, nebo jsem plně vytížen světskými záležitostmi? Dávám prostor Bohu, aby se mi dal poznat? Dávám Mu prostor v mém životě, aby jednal? Není mne samotného ve vztahu s Ním plno? Protože jestli ano, pak snadno přeslechnu to, co mi chce říct! Je pokora zá-

kladní normou mého života? Odpouštím? Vnímám, že jsem milované Boží dítě? Odporoučím se odevzdaně do náruče nebeského Tatínka, nebo mám pocit, že všechno zvládnu sám?

Naše oběť je darování sebe pro dobro druhého člověka. Nic víc a nic míň. Jaké oběti přináším? „Neste břemena jeden druhého, a tak naplníte zákon Kristův (srov. Gal 6, 2).

Jak jsem na tom já?

Pavlína Řehánková

Omezení provozu

Nadpis může napovídat, že se budu nyní zabývat něčím, co je spojené se silničním provozem. Ale samozřejmě to myslím jen obrazně, jako přirovnání, jelikož už nyní po Velikonocích v naší farnosti pravděpodobně pocítíme jakési „omezení provozu" převážně v oblasti doprovodu (hraní na varhany) během mší svatých ve všední dny.

Důvod je jednoduchý – ve farnosti působí tři varhaníci. To se někomu může zdát hodně, ale je třeba říct, že obě varhanice (Lenka i Helena) jsou během týdne a někdy i o víkendech v Brně, kde studují či pracují, a v týdnu tedy přebývám v Bolaticích sám. Zatím se nám daří velmi dobře pokrývat všechny služby, všechny mše svaté a jen málokdy se stane, že někdo z nás nemůže, nebo si to nezařídí a mše svatá je recitovaná.

Z osobních důvodů musím omezit svou varhanickou službu a s tím i službu kostelníka. Může se proto nyní stávat, že mše svaté (převážně během týdne) budou častěji recitované než hrané, popř. doprovázené jen zpěvem bez doprovodu varhan. Víkendy se budeme snažit pokrývat, co to půjde, ale možná nastane tato situace i některou sobotu večer. Prosím proto v tomto směru o pochopení, porozumění. A také o modlitbu, aby se třeba našli další ochotní varhaníci a pomohli tak tuto situaci (zhruba roční) zlepšit.

S tím přímo souvisí i služba kostelníků v naší farnosti. Nějak jsme si zvykli, že se tato otázka už vyřešila, že se kostelník našel, že vše zas běží jako dřív. Zdání ale klame, žádný kostelník se nenašel. Do pomoci s otevíráním kostela a přípravou mše svaté se jen zapojilo víc lidí, kteří „uslyšeli hlas" a přišli. A Bohu díky za to, Bohu díky za ně. Bez nich – i bez těch stávajících – by byl provoz kostela velmi náročný, snad dokonce neúnosný. Vím, že nastává jaro, léto, že bude víc práce doma, víc zájmů a koníčků i mimo farnost, výlety s rodinou a čas trávený s přáteli. A třeba přijdou i změny, které ještě více nabourají rytmus, který teď je a který teď funguje.

Všem, kteří pro farnost cokoli dělají a pomáhají ať už fyzicky, nebo se třeba za farnost a nalezení nových dobrovolníků modlí, Pán Bůh zaplať. Jsme to totiž MY, kdo farnost tvoříme a děláme ji takovou, jakou ji chceme mít, z NÁS se ona farnost skládá, to MY jsme těmi stavebními kameny. A když tady pro Pána Boha a sami pro sebe nebudeme, jak to pak dopadne? Nedojde třeba na razantnější „omezení provozu" nebo dokonce k „zastavení provozu"? Proto si znovu dovolím pozvat všechny, kteří se chtějí jakýmkoli způsobem zapojit:

NEBOJTE SE, PŘIJĎTE ☺

Patrik Vehovský

Informace

Setkání farních společenství:

Schola	každá neděle v 13:30
Ministranti	8.4. v 16:30
Podávající sv. přijímání	9.4. v 19:15
Společenství matek	11. a 25.4. v 19:00
Společenství seniorů	20.4. v 16:00
Farní klubko dětí	16.4. ve 14:00

Návštěva nemocných:

Pá 1.4.	Družstevní, Sokolovská, Nádražní, Zahradní, Jasanová, 1. Máje, Hornická
Pá 6.5.	Příkopní, Luční, Slunečná, Lesní, Sadová, Květinová, Polní, Svobody, Hlučínská, Ratibořská

Adorace, pobožnosti:

1. čtvrtek v měsíci	7. 4. po večerní mši svaté adorace vedená za nová kněžská, řeholní a misijní povolání
1. pátek v měsíci	1.4. tichá adorace a možnost sv. zpovědi od 17:00 do 17:45, společná modlitba Litanií k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a svátostné požehnání; po mši svaté možnost tiché adorace do 20:00
3. pátek v měsíci	15.4. po večerní mši svaté Korunka k Božímu Milosrdenství a svátostné požehnání
3. sobota v měsíci	16.4. po večerní mši svaté adorace, ve které budeme odprošovat, děkovat a chválit Hospodina

Mše svaté:

Dětská mše svatá	10. a 24.4. ve 14:30
Mše sv. na Borové	28.4. v 18:00, po ní návštěva borovských nemocných

Sbírky:

Měsíční na opravy	So 16. a Ne 17. 4.
Na katedrálu	So 23. a Ne 24.4.

Úřední hodiny v pondělí a pátek od 16:30 do 17:30.

4. dubna budeme slavit **slavnost Zvěstování Páně,** která je přenesena z 25. března. Slavná mše svatá bude v našem kostele v 18:00; je to slavnost s doporučenou účastí na mši svaté.

AŤ SLAVNÉ KRISTOVO VZKŘÍŠENÍ NAŠI TMU VE SVĚTLO PROMĚNÍ.

Úmysly mší svatých

Po	4. 4.	18:00	Za + Josefa Hanzlíka k 1. výročí úmrtí
Út	5. 4.	06:30	Za naše farní společenství
Čt	7. 4.	18:00	Za + Josefa Dastíka k 1. výročí úmrtí
Pá	8. 4.	18:00	Za + Dorotu Włodarczakovou k 1. výročí úmrtí
So	9. 4.	18:00	Za + Adolfa Adamce k 1. výročí úmrtí
Ne	10. 4.	08:30	Na poděkování Pánu Bohu za 80 let života s prosbou o další Boží požehnání a za + manžela a živé rodiny
		14:30	Za + Martu Fojtíkovou, manžela, děti, zetě a vnučku
Po	11. 4.	18:00	Za + Annu Dembkovou k 1. výročí úmrtí
Út	12. 4.	06:30	Za + Ludmilu Trulejovou a rodiče
Čt	14. 4.	18:00	Za + Josefa Nováka k 1. výročí úmrtí
Pá	15. 4.	18:00	Za + Martu Scholtisovou k 1. výročí úmrtí
So	16. 4.	18:00	Za + Pavla Langra, rodiče a živé rodiny
Ne	17. 4.	08:30	Za + rodiče Ritzkovy a + příbuzenstvo a za duše v očistci
		14:30	Za + Josefa Slivku a rodiče z obou stran
Po	18. 4.	18:00	Za+ Josefa Martiníka, manželku a + rodiče
Út	19. 4.	06:30	Za + tatínka Pavla Paveru
Čt	21. 4.	18:00	Za + Kristu Hellebrandovou k 1. výročí úmrtí
Pá	22. 4.	18:00	Za + Josefa Michalíka k nedožitým 85. narozeninám
So	23. 4.	18:00	Za + maminku a tchýni a + rodiče z obou stran
Ne	24. 4.	08:30	Za + rodiče Dihlovy, + syna, zetě, příbuzné z obou stran a za + rodiče Sněhotovy
		14:30	Na poděkování za dar společného manželství s prosbou o další Boží požehnání
Po	25. 4.	18:00	Za + Richarda a Alžbětu Fusovy a za + Antonína a Amálii Dembkovy, syna a manželku
Út	26. 4.	06:30	Za naše farní společenství
Čt	28. 4.	18:00	**Borová:** Za + sestry Návratovy, Josefa Slivku a rodiče
Pá	29. 4.	18:00	Za živé rodiny a za uzdravení rodových kořenů
So	30. 4.	18:00	Za + Josefa Radošovského, manželku, + Adolfa Paška, manželku, rodiče z obou stran a živé rodiny
Ne	1. 5.	08:30	Na poděkování Pánu Bohu za 50 let manželství a za + rodiče z obou stran
		14:30	Za + Martu Šoltysovou, manžela a zetě

Omlouváme se za případné chyby ve jménech a úmyslech mší svatých.
Naleznete-li takovou chybu, kontaktujte nás, prosím.

Vydává:	Římskokatolická farnost Bolatice, Svobody 13, 747 23 Bolatice		
Šéfredaktor:	Hedvika Kramářová	Náklad:	620 ks
Web:	www.farnost.bolatice.cz	Uzávěrka:	24. 4. 2016
Telefon:	731 625 635	Příští číslo:	1. 5. 2016
E-mail:	studanka@volny.cz rkf.bolatice@doo.cz	Evidenční číslo:	MK ČR E 14902